

UROCZYSTOŚĆ
NADANIA TYTUŁU
DOKTORA
HONORIS CAUSA
UNIwersytetu ZIELONOGÓRSKIEGO

JULIANOWI MUSIELAKOWI

DSC

4 CZERWCA 2007

UROCZYSTOŚĆ
NADANIA TYTUŁU
DOKTORA
HONORIS CAUSA
UNIWERSYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

JULIANOWI MUSIELAKOWI

DMB

4 CZERWCA 2007

OPRACOWANIE GRAFICZNE
Irena Bulczyńska

MATERIAŁ FOTOGRAFICZNY
Kazimierz Adamczewski

SKŁAD I ŁAMANIE
Anna Strzyżewska

Wydano za zgodą Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego

ks 2 190644 -

© Copyright by Uniwersytet Zielonogórski
Zielona Góra 2007

OFICyna WYDAWNICZA UNIWERSYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO
65-246 Zielona Góra, ul. Podgórna 50
tel./fax (068) 328 78 64, oficynawydawnicza@adm.uz.zgora.pl
Druk: Zakład Poligraficzny UZ

DH6

Spis treści

• PROGRAM UROCZYŚCISCI	4
• SŁOWO WSTĘPNE JM Rektor, Prof. dr hab. Czesław Osękowski	5
• WNIOSEK O NADANIE TYTUŁU <i>DOKTORA HONORIS CAUSA</i> Dr hab. Andrzej Cegielski, prof. UZ, Dziekan Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii	6
• LAUDACJA Promotor, Prof. dr hab. Michał Kisielewicz	9
• MIANOWANIE Promotor, Prof. dr hab. Michał Kisielewicz	14
• DYPLOM	16
• WYKŁAD HONOROWEGO DOKTORA Prof. dr hab. Julian Musielak <i>Jak powstawała analiza funkcjonalna</i>	18
• MATEMATYCZNE DRZEWO GENEALOGICZNE PROF. JULIANA MUSIELAKA	24
• OPINIE RECENZENTÓW Prof. dr hab. Roman Ger – Uniwersytet Śląski Prof. dr hab. Kazimierz Goebel – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie Prof. dr hab. Henryk Hudzik – Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu	25 29 32
• UCHWAŁA SENATU UNIWERSYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO.	36
• GRATULACJE – WYBÓR	37
Prof. Michał Kleiber – Prezes Polskiej Akademii Nauk	37
Prof. Tadeusz Kaczorek – Doktor Honorowy Uniwersytetu Zielonogórskiego, Przewodniczący Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów	38
Prof. Jan Węglarz – Prezes PAN – Oddział w Poznaniu	39
Wojciech Perczak – Wojewoda Lubuski	40
Krzysztof Szymański – Marszałek Województwa Lubuskiego	41
Prof. Stanisław Lorenc – Rektor Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Przewodniczący Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	42
Prof. Jan Krysiński – Rektor Politechniki Łódzkiej, Przewodniczący Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych.	43
Prof. Stanisław Janeczko – Dyrektor Instytutu Matematycznego PAN	44
Prof. Adam Hamrol – Rektor Politechniki Poznańskiej	45
Prof. Andrzej Pelczar – Instytut Matematyki Uniwersytetu Jagiellońskiego	46

Program uroczystości

- Hymn państwowy
- Otwarcie uroczystości: prof. dr hab. Czesław Osękowski – JM Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego
- Wystąpienie: dr hab. Andrzej Cegielski, prof. UZ – Dziekan Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii, wnioskodawca nadania tytułu doktora *honoris causa*
- Laudacja Promotora: prof. dr hab. Michał Kisielewicz
- Akt nadania tytułu
- *Gaudeamus Igitur* – Chór Uniwersytetu Zielonogórskiego
- Wystąpienia Gości
- Odczytanie nadesłanych listów i telegramów
- Wykład Honorowego Doktora – *Jak powstawała analiza funkcjonalna*
- *Gaude Mater Polonia* – Chór Uniwersytetu Zielonogórskiego

*Wielce Szanowny Panie Profesorze!
Szanowni Państwo!*

Każdego roku w czerwcu Uniwersytet Zielonogórski obchodzi swoje święto. Staramy się tworzyć w Zielonej Górze akademicką tradycję, stąd też kontynuujemy naukowy i dydaktyczny dorobek byłych zielonogórskich uczelni, tj. Politechniki Zielonogórskiej i Wyższej Szkoły Pedagogicznej, które połączyły się w 2001 roku w jeden organizm. Jednym z elementów budowania naszej tradycji jest nadawanie w Święto Uniwersytetu Zielonogórskiego zaszczytnej godności doktora *honoris causa*. Dziś tytuł ten będziemy wręczać Panu Profesorowi Julianowi Musielakowi, wybitnemu polskiemu matematykowi z Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. Serdecznie witam Pana Profesora i dziękuję, że zgodził się Pan Profesor przyjąć honorowy doktorat Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Pan Profesor Julian Musielak wzbogacił i rozwinął polską naukę. Zainteresowania badawcze Pana Profesora obejmują wiele dziedzin szeroko rozumianej analizy matematycznej, w tym zwłaszcza teorii przestrzeni modularnych. Dorobek naukowy Pana Profesora znany i ceniony jest w Polsce i na świecie.

Nasz dzisiejszy doktor *honoris causa* jest uczynnym wielkiego formatu i człowiekiem nad wyraz skromnym. Są to cechy przynależne wyłącznie ludziom wybitnym. Jesteśmy dumni z dokonań naukowych i życiowych Pana Profesora. Serdecznie gratuluję Panu Profesorowi dotychczasowych osiągnięć i życzę dalszej twórczej pracy naukowej oraz osobistego i rodzinnego szczęścia. Serdecznie witam Pana Profesora w gronie społeczności akademickiej Uniwersytetu Zielonogórskiego. Gratuluję godności doktora *honoris causa* naszego Uniwersytetu.

dr hab. Andrzej Cegielski, prof. UZ
Dziekan Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii

*Magnificencjo Rektorze,
Prześwietny Senacie,
Wielce Szanowni Państwo,*

w latach siedemdziesiątych, zaraz po skończeniu studiów, wpadła w moje ręce książka z analizy funkcjonalnej, której autorem był Profesor Julian Musielak. Urzekła mnie wówczas zwięzłość, z jaką była ta książka napisana. Materia była bardzo trudna, ale każde słowo, każdy symbol matematyczny były na swoim miejscu. Zastanawiałem się wtedy, czy kiedykolwiek będę w stanie pisać z taką swobodą teksty matematyczne jak On. Był On dla mnie niedościgłym wzorem autora podręcznika akademickiego. Wyobrażałem sobie wówczas Juliana Musielaka jako niedostępnego profesora, otoczonego mądrymi książkami, przed którym drżą przed egzaminem zastępy studentów.

Jakież było moje zaskoczenie, gdy blisko dwadzieścia lat temu jadąc pociągiem do Warszawy na posiedzenie Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Matematycznego, zobaczyłem Profesora Musielaka w Poznaniu wsiadającego do tego samego pociągu. Był wówczas Prezesem Polskiego Towarzystwa Matematycznego i byłem pewien, że jedziemy razem na posiedzenie Zarządu Głównego tego Towarzystwa. Od razy wydał mi się człowiekiem łagodnego charakteru, niepasującym do moich wcześniejszych wyobrażeń. Nie śmiałem Go jednak zagadnąć, bo jak taki szeregowy pracownik naukowy może przeszkadzać tak szacownemu Profesorowi. Moje zaskoczenie było tym większe, gdy już na sali obrad zobaczyłem w Profesorze Musielaku człowieka obdarzonego wewnętrznym ciepłem, niestwarzającego żadnych barier, który rzeczowo, ale w swobodnej atmosferze dzielił się z nami troską o losy Polskiego Towarzystwa Matematycznego. Z Warszawy wracaliśmy już w jednym przedziale i cała droga powrotna upłynęła nam na żarliwej dyskusji o matematyce, o matematykach, o tym co można jeszcze zrobić dla środowiska matematycznego. Byłem pod wrażeniem ciepła, wielkiej skromności i Jego wielkiej życzliwości wobec innych.

Po tym pierwszym spotkaniu w najśmielszych snach nie przypuszczałem jednak, że za kilkanaście lat spotka mnie wielki zaszczyt bycia wnioskodawcą przyznania Profesorowi Musielakowi tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego. A myśl przyznania Profesorowi tego tytułu kiełkowała w matematykach zielonogórskich już od wielu lat. Dzisiejsza uroczystość jest bowiem naturalnym ukoronowaniem zarówno Jego wspaniałych dokonań w matematyce jak i wielkiego wkładu w rozwój polskiej społeczności matematycznej, w tym również zielonogórskiego środowiska matematycznego. O wkładzie Profesora Juliana Musielaka do matematyki światowej opowie zapewne wyczerpująco profesor Michał Kisielewicz, promotor przyznania tytułu doktora *honoris*

causa. Ja chciałbym raczej opowiedzieć o Jego osiągnięciach organizacyjnych, o tym, co polscy matematycy, a w szczególności matematycy zielonogórcy oraz nasz Uniwersytet zawdzięczają Profesorowi Musielakowi. A zawdzięczają bardzo wiele.

Profesor Julian Musielak wiele serca oddał Polskiemu Towarzystwu Matematycznemu. Przez wiele lat był po kolei Wiceprezesem i Prezesem Oddziału Poznańskiego PTM. Pełniąc te funkcje był na początku lat siedemdziesiątych inicjatorem powołania przy Oddziale Poznańskim PTM koła tego Towarzystwa z siedzibą w Zielonej Górze, które rozwijając się prężnie przekształciło się w roku 1975 w Oddział Zielonogórski PTM. Profesor Musielak tak zaraził swoją pasją zielonogórskie środowisko matematyczne, że rok później zorganizowało ono ogólnopolski Zjazd Polskiego Towarzystwa Matematycznego. W latach dziewięćdziesiątych był Profesor Musielak kolejno Wiceprezesem i Prezesem Zarządu Głównego PTM, a kilka lat temu przedstawicielem Zarządu Głównego PTM w Europejskim Towarzystwie Matematycznym.

Wielce zaangażował się Profesor Musielak w rozwój ośrodka naukowego w Zielonej Górze. Można śmiało powiedzieć, że był On obecny przy narodzinach zielonogórskiej nauki, bo już od początku lat sześćdziesiątych, gdy nikt jeszcze nie myślał o powstaniu tu uczelni, prowadził w naszym mieście wykłady w punkcie konsultacyjnym UAM. Natomiast od chwili powołania pierwszej zielonogórskiej uczelni kształcił jej kadrę matematyczną. Wielokrotnie był promotorem w przewodach doktorskich bądź recenzentem w przewodach habilitacyjnych zielonogórskich matematyków.

Wyrazem uznania wielkiego wkładu na rzecz środowiska naukowego w Zielonej Górze było przyznanie Profesorowi Musielakowi w roku 1976 odznaki *Za zasługi w Rozwoju Województwa Zielonogórskiego*.

Szanowni Państwo, na temat wielkiej aktywności organizacyjnej Profesora Juliana Musielaka można by jeszcze dużo powiedzieć. Wymienię tylko kilka jej wątków. Był On inicjatorem serii międzynarodowych konferencji *Function Spaces*, których w sumie odbyło się 8, w tym jedna w Zielonej Górze.

Przez wiele dziesiątków lat był Redaktorem czasopism matematycznych *Commentationes Mathematicae* oraz *Functiones et Approximatio Commentari*. Był również członkiem Komitetów Redakcyjnych czasopism *Fasciculi Mathematici* oraz *Scientiae Mathematicae Japonicae*. We wszystkich tych miejscach pozostawił część swojej pasji.

Szanowni Państwo, dla każdego z nas można utworzyć drzewo genealogiczne, w którym są umieszczeni jego rodzice, dziadkowie, pradziadkowie itd., sięgające czasem korzeniami głęboko w przeszłość. Często drzewo to bujnie wyrasta w górę, a na kolejnych poziomach umieszczone są dzieci, wnuki itd. Podobnie jest w matematyce. Każdy matematyk ma swojego promotora, który kiedyś też miał swojego promotora itd. Wszystkich ich można umieścić w matematycznym drzewie genealogicznym. Niektórzy matematycy mają też swoich uczniów, ci z kolei mają też dalszych uczniów itd.

Udało nam się ułożyć takie drzewo Profesora Juliana Musielaka korzeniami sięgające aż do roku 1650. Wśród Jego przodków można znaleźć wielkie nazwiska:

Władysław Orlicz, Hugo Steinhaus, David Hilbert, Pafnuty Czebyszew, Karol Gauss, czy Leonard Euler. Profesor Musielak stał się godnym kontynuatorem tych swoich przodków i potrafił skupić wokół siebie wielu młodych matematyków, którzy poszli w Jego ślady. 36 spośród nich obroniło doktorat pod Jego kierunkiem, a ośmiu z nich jest już profesorami. Krąg Jego matematycznych spadkobierców liczy już łącznie ponad 60 osób. Oni wszyscy tworzą wielką i wspaniałą koronę w genealogicznym drzewie Jego następców. Jest to wielkie osiągnięcie, którym niewielu matematyków może się poszczycić.

Szanowni Państwo, wielki uczony Galileusz powiedział przed 400 laty: „Matematyka jest alfabetem, przy pomocy którego Bóg opisał świat”. Dziś nie każdy jednak zna ten alfabet, a tylko niewielu potrafi przy jego pomocy budować słowa, a jeszcze mniej – zdania. Myślę, że obecni na tej uroczystości matematycy potwierdzą, że Profesor Julian Musielak potrafi z alfabetu tego tworzyć nie tylko zdania, ale i całe poematy. Hugo Steinhaus, jeden ze współtwórców słynnej na cały świat Lwowskiej Szkoły Matematycznej, dziadek w matematycznym drzewie genealogicznym Profesora Musielaka, jest autorem myśli: „Między duchem, a materią pośredniczy matematyka”. Mogę z całą odpowiedzialnością powiedzieć, że dopiero dzięki takim uczonym, jak Profesor Julian Musielak pośrednictwo to daje się w pełni zrealizować.

Szanowni Państwo, osobie oddanej nauce często nie wystarcza czasu i sił dla swojej rodziny. Ale nie Profesorowi Musielakowi. Swoją pasją naukową potrafił On bowiem zarazić również swoich najbliższych. Czwooro spośród Jego dzieci poszło za przykładem swojego ojca i robi wspaniałe kariery naukowe. Czyż nie jest to również wielkie osiągnięcie? Wszystkie Jego dzieci przybyły na dzisiejszą uroczystość i z dumą patrzą teraz na swojego Ojca.

Magnificencjo Rektorze, Prześwietny Senacie, Czcigodny Doktorze Honorowy, Wielce Szanowni Państwo, zielonogórskie środowisko matematyczne znalazło w osobie Profesora Juliana Musielaka niedościgniony wzór wielkiego uczonego i nauczyciela, wspaniałego człowieka. Rada Wydziału Matematyki Informatyki i Ekonometrii wystąpiła więc pół roku temu z wielką radością z wnioskiem do Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego o nadanie Profesorowi Julianowi Musielakowi tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego. Zwieńczeniem tych starań jest dzisiejsza uroczystość.

LAUDACJA

*Magnificencjo Rektorze, Szacowny Senacie,
Dostojny i Czcigodny Doktorze Honorowy,
Szanowni Państwo!*

Czuję się wielce zaszczycony, że w imieniu Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego i zielonogórskiego środowiska matematycznego mam przyjemność przed stawić Państwu najważniejsze osiągnięcia naukowe i dydaktyczne wielce zasłużonego dla rozwoju matematyki i poznańskiego środowiska matematycznego, współzałożyciela poznańskiej szkoły analizy funkcjonalnej, Pana Profesora Juliana Musielaka. Jest dla mnie szczególnym wyróżnieniem uczestniczyć w postępowaniu o nadanie przez Uniwersytet Zielonogórski pierwszego tytułu doktora honorowego z dyscypliny naukowej, reprezentowanej przez zielonogórskie środowisko naukowe, którego powstanie i rozwój były od samego początku wspierane przez grono wybitnych matematyków Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Profesor Musielak należał do tego grona matematyków.

Profesor Julian Musielak, emerytowany profesor Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, urodził się w Poznaniu w listopadzie 1928 roku. Od 1946 roku jest nierozzerwalnie związany z Uniwersytetem w Poznaniu. Tutaj zdobył swoje wykształcenie matematyczne, uzyskując kolejno tytuł magistra matematyki, stopnie naukowe kandydata nauk i docenta habilitowanego oraz tytuły naukowe profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego nauk matematycznych.

Zainteresowania badawcze Profesora Juliana Musielaka dotyczą wielu dziedzin szeroko rozumianej analizy matematycznej, między innymi, teorii sumowalności szeregów, teorii aproksymacji, dystrybucji, interpolacji, teorii szeregów Fouriera i teorii operatorów całkowitych. W każdej z tych dziedzin, Profesor Musielak osiągnął interesujące i ważne dla rozwoju matematyki wyniki tych badań. Część z nich została

zawarta w Jego monografii: „Nonlinear Integrals Operators and Applications” wydanej w 2003 roku przez wydawnictwo Walter Gruyter.

Najważniejsze jednak osiągnięcia naukowe Profesora Juliana Musielaka, dotyczą teorii przestrzeni modularnych, którą współtworzył wraz ze swoim wielkim mistrzem – Profesorem Władysławem Orliczem. Teoria ta stała się szybko ważną dziedziną badań naukowych prowadzonych przez szerokie międzynarodowe grono matematyków. Wyrazem uznania dla wyników tych badań było wydzielenie, w amerykańskim systemie klasyfikacyjnym „Mathematical Subject Classification” z 2000 roku, teorii przestrzeni modularnych jako oddzielnej grupy problemów analizy funkcjonalnej. Znaczący wpływ na rozwój teorii przestrzeni modularnych miała jej ogólna aksjomatyka, sformułowana w 1959 roku przez Profesora Musielaka i Profesora Orlicza w ich współautorskiej pracy opublikowanej w *Studia Mathematicae*. Wyrazem uznania dla idei wprowadzonych w tej pracy do ogólnej teorii przestrzeni modularnych przez Profesorów Musielaka i Orlicza było przypisanie tym przestrzeniom nazwy: „Przestrzeni Musielaka – Orlicza”. Tak więc nazwiska twórców ogólnej teorii przestrzeni modularnych weszły na stałe nie tylko do jej historii. Teoria przestrzeni modularnych, w swej uogólnionej postaci, objęła swym zakresem szereg klas wcześniej badanych przestrzeni funkcyjnych, między innymi takich jak: przestrzenie Orlicza, przestrzenie Orlicza – Sobolewa, przestrzenie Calderona – Łozanowskiego i przestrzenie Cesaro–Orlicza. Profesor Julian Musielak poświęcił teorii przestrzeni modularnych obszerną monografię „Modular Spaces” wydanej przez prestiżowe wydawnictwo „Springer Verlag”. W swoim dorobku naukowym Profesor Musielak posiada, obok wymienionych wyżej monografii, 160 artykułów naukowych, opublikowanych w renomowanych czasopismach matematycznych o zasięgu międzynarodowym.

Profesor Julian Musielak odegrał ważną rolę w działalności edytorskiej czasopisma: „*Commentationes Mathematicae*” wydawanego przez Polskie Towarzystwo Matematyczne. Przez wiele lat był członkiem jego Komitetu Redakcyjnego i redaktorem naczelnym. W uznaniu za całokształt tej aktywności został przyznany Profesorowi Musielakowi tytuł Redaktora Honorowego tego czasopisma. Profesor Julian Musielak jest członkiem wielu innych Komitetów Redakcyjnych wydawnictw matematycznych, w tym prestiżowego czasopisma japońskiego „*Scientiae Mathematicae Japonicae*”. Profesor Musielak był także założycielem i redaktorem czasopisma matematycznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu: „*Functiones et Approximatio*”.

Godnym przypomnienia jest inicjatywa Profesora Juliana Musielaka organizowania w Polsce cyklicznych międzynarodowych konferencji naukowych „Function

Spaces”, poświęconych teorii przestrzeni funkcyjnych. W ramach tego cyklu odbyło się już osiem takich konferencji, w tym jedna współorganizowana przez zielonogórskie środowisko matematyczne. Konferencje te są wysoko cenione przez międzynarodowe środowisko specjalistów z zakresu analizy funkcjonalnej.

Profesor Julian Musielak cieszy się wysokim ugruntowanym autorytetem naukowym zarówno w kraju jak i w wielu ośrodkach zagranicznych. Świadczy o tym, między innymi fakt, powierzenia Mu przez polskie środowisko matematyczne godności Prezesa Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Matematycznego oraz wybór na członka Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych. W okresie swojej aktywności zawodowej, był wielokrotnie zapraszany do wielu zagranicznych ośrodków matematycznych. Dla przykładu, w latach 1958-1959 przebywał w Tata Institute of Fundamental Research w Bombaju. W latach 1962-1963 przebywał jako profesor wizytujący w Uniwersytecie w Notre Dome (USA). W roku 1971 był zaproszony jako profesor wizytujący do Uniwersytetu w Halle, a w 1989 roku do Uniwersytetu w Kilonii. W latach 1992-2002 przebywał okresowo w Uniwersytecie w Perugii.

Profesor Julian Musielak jest doskonałym nauczycielem akademickim i opiekunem młodej kadry naukowej. Doskonałe wyczucie dydaktyczne, bogata wiedza i doświadczenie oraz wrodzona życzliwość, pozostają na zawsze w pamięci i sercach Jego studentów i uczniów. W okresie ponad pięćdziesięcioletniej pracy dydaktycznej prowadził zajęcia z wielu działów matematyki, zarówno na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, jak i na innych uczelniach w kraju i za granicą. W tym okresie wypromował ponad 500 magistrów matematyki oraz 36 doktorów nauk matematycznych, z których wielu jest już dziś profesorami. Profesor Musielak był 64-krotnie recenzentem rozpraw doktorskich i 14-krotnie – rozpraw habilitacyjnych. Jest autorem trzech podręczników i pięciu skryptów wydanych przez PWN i Wydawnictwo Naukowe UAM w Poznaniu, z których większość posiada już kilka wznowień.

Profesor Julian Musielak z powodzeniem potrafił łączyć pracę naukową i dydaktyczną z pracą i działalnością organizacyjną zarówno na swojej uczelni, jak i poza nią, w ramach Polskiego Towarzystwa Matematycznego. W szczególności był organizatorem Studium Wieczorowego Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 1966-1969 pełnił funkcję kierownika tego Studium. W roku 1969 zorganizował Zakład Teorii Funkcji Rzeczywistych w ramach Instytutu Matematyki UAM. Przez 30 lat pełnił funkcje kierownika tego Zakładu. W latach 1975-1978 był prodziekanem, a w latach 1981-1984, dziekanem Wydziału Matematyki i Fizyki UAM. W roku 1984 wybrany został na prorektora ds. współpracy z zagranicą

Uniwersytetu w Poznaniu. W latach 1990-1993 pełnił funkcję dyrektora Instytutu Matematyki na Wydziale Matematyki i Fizyki. Obok funkcji prezesa Zarządu Głównego PTM, był wielokrotnie wybierany na funkcję prezesa Poznańskiego Oddziału tegoż Towarzystwa.

O życzliwym stosunku Profesora Juliana Musielaka do swoich uczniów i studentów najwięcej mogą powiedzieć Jego byli studenci. Moje osobiste wspomnienia z pierwszych bezpośrednich kontaktów z Profesorem Musielakiem dotyczą jedynie spotkań egzaminacyjnych oraz okolicznościowych konsultacji, na które zjawiałem się bez zapowiedzi po zajęciach dydaktycznych prowadzonych przez Profesora w Punkcie Konsultacyjnym w Zielonej Górze. Profesor Musielak nigdy nie pozostawiał moich pytań bez odpowiedzi, mimo zmęczenia po przebytych zajęciach i formalnego braku obowiązku do takich konsultacji, ponieważ jako student studiów eksternistycznych, nie byłem w żaden sposób związany z grupą studentów Punktu Konsultacyjnego. Te sporadyczne konsultacje były dla mnie ważnym przeżyciem intelektualnym i znacznie skracaly moje wielogodzinne trudy związane z samodzielnym zgłębianiem tajników wiedzy matematycznej.

Moje późniejsze kontakty z Profesorem Musielakiem dotyczyły szeroko rozumianego rozwoju zielonogórskiego środowiska matematycznego. Jak już wspomniałem, Profesor Julian Musielak w latach 1960-1970 prowadził zajęcia dydaktyczne na kierunku matematyka w Punkcie Konsultacyjnym w Zielonej Górze. Po powstaniu w 1965 roku pierwszej zielonogórskiej uczelni, przez wiele lat współuczestniczył w kształceniu jej kadry naukowej, zarówno poprzez udział w organizowanych tu seminariach naukowych, jak i bezpośrednią opiekę naukową nad częścią zatrudnionych tu matematyków. W latach 1971-1987 był promotorem i recenzentem w przewodach doktorskich i habilitacyjnych matematyków zatrudnionych w zielonogórskich uczelniach. W roku 1973 był inicjatorem powołania w Zielonej Górze Koła Polskiego Towarzystwa Matematycznego, które już w 1975 roku zostało przekształcone w Zielonogórski Oddział PTM. W roku 1976 na wniosek tego Oddziału, Profesorowi Musielakowi została przyznana Odznaka Za Zasługi w Rozwoju Województwa Zielonogórskiego jako wyraz uznania za całokształt działań na rzecz rozwoju zielonogórskiego środowiska matematycznego.

Przedstawiona charakterystyka aktywności naukowo-dydaktycznej i organizacyjnej Profesora Juliana Musielaka, pokazuje, że jest On powszechnie uznanym uczonym, który nie tylko wszedł na trwałe do historii teorii przestrzeni modularnych i jej zastosowań, ale również wywarł widoczny wpływ na rozwój polskiej matematyki

i poznańskiego środowiska matematycznego. Jest przy tym powszechnie szanowany w środowisku matematycznym nie tylko za swoje osiągnięcia naukowe, ale również za swą bezkompromisową postawę przy jednoczesnej daleko idącej życzliwości dla innych. Dało temu wyraz poznańskie środowisko matematyczne dedykując Mu okolicznościowe wydawnictwo pod znamienym tytułem: „Viro docto atque iusto Iuliano Musielak”.

MIANOWANIE

Doctorande clarissime!
qui studiis singularium partium mathematicae
atque docendi officio alios praecucurristi

Ego promotor rite constitutus

TE IULIANUM MUSIELAK

- Universitatis Studiorum Mickiewicziana Posnaniensis per multos annos professorem,
- Praesidii Summi Societatis Mathematicorum Polonae olim principem,
- Commissionis summae ad titulos et gradus academicos olim socium,
- Commentariorum Mathematicorum: "Functiones et Approximatio" atque "Commentationes Mathematicae" per multos annos moderatorem,
- Complurium monographiarum, librorum dissertationumque auctorem,
- Scholae Mathematicae Leopoliensis successorem dignum,
- Qui Scholam Analysis Functionalitatis Posnaniensem una cum aliis condidisti,
- Cuius patrocinio auxilioque magnum iam discipulorum agmen ad gradum doctoris magistrisque pervenit,
- Qui primus omnium spatia modularia cum investigavisses, laudem atque observantiam mundi magnam adeptus es,
- Qui progesum Societatis Mathematicorum Viridimontanensis favisti

Decreto amplissimi Senatus Universitatis Viridimontanensis
Scientiarum Mathematicarum doctorem honoris causa creo,
creatum renuntio atque omnia doctoris iura et privilegia
in TE confero

Na dowód tego proszę Jego Magnificencję Rektora, Profesora Czesława Osękowskiego
o wręczenie dyplomu opatrzonego pieczęcią Uniwersytetu Zielonogórskiego

Doktorancie znakomity,

który prześcignąłeś innych w wybranych
dziedzinach matematyki i w pracy dydaktycznej.

Ja, promotor na mocy prawa ustanowionego, Ciebie

- wieloletniego profesora Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu,
- byłego prezesa Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Matematycznego,
- byłego członka Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów,
- wieloletniego Redaktora Naczelnego czasopism matematycznych *Functiones et Approximatio* oraz *Commentationes Mathematicae*,
- autora wielu monografii i podręczników oraz licznych artykułów naukowych,
- godnego kontynuatora Lwowskiej Szkoły Matematycznej,
- współtwórcę Poznańskiej Szkoły Analizy Funkcjonalnej,
- promotora wielu doktorów nauk matematycznych i licznych magistrów,
- który osiągnąłeś sławę i głęboki szacunek w świecie prowadząc pionierskie badania przestrzeni modularnych,
- który wspierałeś rozwój Zielonogórskiego Środowiska Matematycznego,

na mocy uchwały szacownego
Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego
mianuję

doktorem *honoris causa* nauk matematycznych.

Ogłaszam to mianowanie i przyznaję Tobie prawa i przywileje doktora. Na dowód tego proszę Jego Magnificencję Rektora, Profesora Czesława Osękowskiego o wręczenie dyplomu opatrzonego pieczęcią Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Q.F.F.

F.Q.S.

Nos

Ceslaus Osękowski
Scientiarum humanarum doctor habilitatus, professor ordinarius
Universitatis Viridimontanensis
hoc tempore rector magnificus

Andreas Cegielski
Scientiarum mathematicarum doctor habilitatus, professor extraordinarius
Facultatis Mathematicae Informaticae atque Oeconomicae
hoc tempore decanus spectabilis

Michaël Kistelewicz
Scientiarum Mathematicarum doctor habilitatus, professor ordinarius
Facultatis Mathematicae Informaticae atque Oeconomicae
promotor rite constitutus

Omnium facultatum Universitatis Viridimontanensis consensu
Senatus eiusdem Universitatis auctoritate
die XXV mensis Aprilis anno MMVII

in mathematicum clarissimum

IULIANUM MUSIELAK

Universitatis Studiorum Mickiewicziana Posnaniensis professorem,
Scholae Mathematicae Leopoliensis successorem dignum,
respicientes eiusdem in rebus scientificis atque in eis, quae ad rerum
ordinationem et libros edendos pertinent, merita eminentia,
qui de progressu Societatis Mathematicorum Viridimontanensis optime meruit

dignitate doctoris
honoris causa

Universitatis nostrae ornare statuimus
atque omnia doctoris iura et privilegia contulimus

Michaël Kistelewicz
hoc tempore promotor

Andreas Cegielski
hoc tempore decanus

Ceslaus Osękowski
hoc tempore rector

Monte Viridi, die IV mensis Iunii anno MMVII

Q.F.F.

F.Q.S.

My,

Czesław Osękowski,
doktor habilitowany nauk humanistycznych, profesor zwyczajny
Uniwersytetu Zielonogórskiego,
w tym czasie Rektor Znamienity,

Andrzej Cegielski
doktor habilitowany nauk matematycznych, profesor nadzwyczajny,
Dziekan Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii,

Michał Kisielewicz
doktor habilitowany nauk matematycznych, profesor zwyczajny
Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii,
Promotor prawnie ustanowiony,

za zgodą wszystkich Wydziałów Uniwersytetu Zielonogórskiego
i uchwałą Senatu tegoż Uniwersytetu

sławnemu matematykowi

Julianowi Musielakowi

profesorowi Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu,
godnemu kontynuatorowi Lwowskiej Szkoły Matematycznej,
w uznaniu Jego wybitnych osiągnięć naukowych, organizacyjnych i edytorskich
oraz wielkich zasług dla rozwoju Zielonogórskiego Środowiska Matematycznego

godność

DOKTORA HONORIS CAUSA

naszego Uniwersytetu postanawiamy nadać
i wszelkie prawa z nią związane przyznać

Promotor
prof. dr hab. Michał Kisielewicz

Dziekan
dr hab. Andrzej Cegielski, prof. UZ

Rektor
prof. dr hab. Czesław Osękowski

Zielona Góra, 4 czerwca 2007 r.

profesor Julian Musielak

Doktor Honorowy Uniwersytetu Zielonogórskiego

WYKŁAD HONOROWEGO DOKTORA

Jak powstawała analiza funkcjonalna

Przestrzeń... Co wiąże się nam z tym pojęciem? Może chwila, kiedy siedzieliśmy nad brzegiem morza i patrzyliśmy w dal. Gdzieś, na horyzoncie, znikają powoli maszty jachtu. Za chwilę była już tylko przestrzeń, wypełniona od dołu ciemnym lustrem wody, a od góry błękitem nieba. Pustka. A może przypomina nam się moment, gdy odpoczywając podczas wycieczki, spoglądaliśmy na odległy łańcuch górski, w przestrzeń zapełnioną wielością rekwizytów? Zawsze jednak myśleliśmy o naszej, swojskiej przestrzeni trójwymiarowej. Przywykliśmy co prawda już do tego, że do jej trzech współrzędnych dodaje się czwartą, czas, otrzymując przestrzeń czterowymiarową. Mechanicy zgadzają się od dawna, by układ n punktów, poruszający się w czasie, uznać za punkt przestrzeni $(3n+1)$ -wymiarowej. Ale dalej to już chyba iść nie można

Punkt przestrzeni n -wymiarowej można, w ustalonym układzie współrzędnych, identyfikować z uporządkowanym układem n liczb, jego współrzędnych. Dlaczego jednak ograniczać się do układu skończonego? Ciąg nieskończony można też uważać za „punkt” tyle, że przestrzeni nieskończenie wymiarowej. Można rozpatrywać np. przestrzeń wszystkich ciągów. Ma ona tę własność, że suma dwóch jej „punktów” jest znowu jej „punktem”, tak samo jest z iloczynem „punktu” przez liczbę. Mówimy, że to jest przestrzeń liniowa, albo przestrzeń wektorowa, w tym drugim przypadku zamiast „punkt” mówią „wektor”. Jest widoczne, że zawiera ona mniejsze przestrzenie liniowe, jak przestrzeń ciągów ograniczonych, przestrzeń ciągów zbieżnych, czy też przestrzeń ciągów, dla których szereg kwadratów ich wyrazów jest zbieżny. Tę ostatnią przestrzeń oznacza się symbolem l^2 . Można pójść jeszcze dalej, zamiast przestrzeni ciągów rozpatrywać przestrzenie funkcji, również nieskończenie wymiarowe. Ale po co?

Było to około 100 lat temu, gdy matematyk niemiecki Dawid Hilbert zajął się równaniami całkowitymi i w krótkim czasie, w latach 1904-1910 ogłosił na ten temat 6 prac w czasopiśmie *Nachrichten der Wissenschaften, Universität Göttingen* [11]. W tym samym czasie 2 prace na ten sam temat napisał inny matematyk niemiecki, Erhard Schmidt. W ten sposób powstała teoria Hilberta-Schmidta równań całkowitych. Opierała się ona na wynikach, dotyczących przestrzeni l^2 ciągów oraz odpowiadającej jej przestrzeni l^2 funkcji całkowalnych z kwadratem. Fundamentalne okazało się traktowanie tych klas jako przestrzeni o pewnych własnościach geometrycznych, jak długość wektora czy kąt

między wektorami. Wspomniane przestrzenie zostały nazwane przestrzeniami Hilberta i rychło znalazły ważne zastosowania. Wspomnę o dwóch z nich. Jedno dotyczy teorii prawdopodobieństwa, interpretowanego jako miara unormowana do jedynki w klasie zdarzeń losowych. Okazało się, że wariancja zmiennej losowej wyraża się za pomocą pewnej całki, więc zmienna ta jest punktem przestrzeni Hilberta. Drugie z zastosowań dotyczy klasycznej mechaniki kwantowej, w której funkcja stanu jest punktem przestrzeni unitarnej, czyli przestrzeni Hilberta pozbawionej aksjomatu zupełności. W centrum zainteresowania znajdują się operatory w przestrzeni funkcji stanu. Na przykład okazuje się, że słynna zasada nieoznaczoności Heisenberga w odniesieniu do operatorów położenia i pędu sprowadza się do pewnej nierówności, wynikającej z zespolonej postaci nierówności Schwarza.

Do badań w tym kierunku dołączył w latach 1907-1913 ([17]-[20]) młody matematyk węgierski, Fryderyk Riesz, który w badaniach Hilberta zastąpił kwadrat potęgą $p \geq 1$, rezygnując tym samym z pojęcia kąta. Teorię równań całkowych Hilberta-Schmidta zastąpił teorią operatora liniowego, nazwaną teorią Riesz. Niezależnie od tego, w czterech pracach ([8], [9]) z lat 1904-1907 badania abstrakcyjnych przestrzeni liniowych podjął francuski matematyk Maurice Fréchet. Wreszcie w roku 1914 niemiecki matematyk Felix Hausdorff opublikował dzieło „Grundzüge der Mengenlehre” [10], wprowadzając i rozwijając teorię przestrzeni metrycznych. Tym można zamknąć okres powstawania nowego kierunku badań w matematyce, który zresztą nie nosił wówczas nazwy analiza funkcjonalna. Z inicjatywy Frécheta, kierunek ten nazywano teorią operacji liniowych. W okresie pierwszej wojny światowej nie ukazała się żadna istotna dla nowej dziedziny publikacja.

Po wojnie badania zostały podjęte na nowo. Podstawowym problemem było stworzenie optymalnej definicji przestrzeni. Powinna ona mieć dwie cechy. Po pierwsze, winna opierać się na możliwie prostym systemie aksjomatów, dających się łatwo zinterpretować geometrycznie. Po drugie, winna prowadzić do wielu niebanalnych zastosowań w różnych dziedzinach matematyki, także poza tak zw. matematyką czystą. Udało się to zrobić we Lwowie, mieście o dużych tradycjach w Polsce, która właśnie odzyskała niepodległość. Łączą się z tym dwa wielkie nazwiska: Hugona Steinhausa i Stefana Banacha. Można by powiedzieć, że Steinhaus wynalazł Banacha, a Banach wynalazł właściwe podejście do teorii operacji liniowych. Stało się to już w jego pracy doktorskiej, opublikowanej w roku 1922 w *Fundamenta Mathematica* [1]. Tytuł tej pracy Banacha, „Sur les opérations dans les ensembles abstraits et leur application aux équations intégrales” mówi, że badania teoretyczne łączył on z zastosowaniami do równań całkowych, nawiązując wyraźnie do swych wielkich poprzedników. Rozwinął to w swojej fundamentalnej monografii „Teoria operacji, Tom I” z roku 1931 [2] i jej rozszerzonej wersji „Théorie des opérations linéaires” z roku 1932 [3].

Podstawowa definicja przestrzeni Banacha jako zupełnej przestrzeni liniowej z aksjomatycznie określonym pojęciem długości wektora (normy) okazała się niezwykle efektywna. Umożliwiła budowę teorii, zawierającej głębokie twierdzenia, a równocześnie mającej rozległe zastosowania i inspirujące nowe pytania w matematyce. Z wyników

Banacha wymienię podstawowe trzy zasady: jednostajnej ograniczoności, odwzorowania otwartego oraz twierdzenie o rozszerzaniu funkcjonu liniowego. Charakterystyczne jest m.in. stosowanie tak zw. metody generycznej, polegającej na wyodrębnieniu zbiorów „małych” i „dużych” w sensie ich kategorii. Szczególnie ważną rolę pełniły funkcjonały liniowe ciągłe nad przestrzenią Banacha X , tj. funkcje addytywne, jednorodne i ciągłe nad taką przestrzenią, o wartościach liczbowych. Ich zbiór X' stanowi też przestrzeń Banacha, zwaną przestrzenią sprzężoną do X , a parę (X, X') nazywa się parą dualną. Jeżeli X jest przestrzenią Hilberta, to przestrzeń sprzężona X' jest jakby fotograficzną kopią X , nie różnią się one od siebie żadnymi istotnymi własnościami. W ogólnym przypadku przestrzeni Banacha wcale tak być nie musi. Teorię operacji można przyrównać do sztuki dramatycznej. Sceną jest zadana przestrzeń X , a własności jej to rekwizyty sceny. Aktorami w sztuce są operatory liniowe ciągłe z jednej przestrzeni X do drugiej, Y . Akcja, tocząca się między operatorami podlega konwencji, której ramami są rekwizyty, czyli własności obu przestrzeni X i Y . Gdy aktorów jest wielu, np. cały ciąg operatorów, to rośnie dynamika akcji. Ważna jest nie tylko sama akcja, ale także elegancja dowodów, czyli wartość estetyczna sztuki. Stosując otrzymane w pełnej ogólności wyniki do przypadków konkretnych przestrzeni i operatorów, uzyskuje się szeroki wachlarz istotnych zastosowań w takich dziedzinach, jak równania całkowe i różniczkowe, teoria aproksymacji, teoria interpolacji, teoria sumowalności i inne.

We Lwowie powstała ceniona w świecie polska szkoła analizy funkcjonalnej, a szczegóły jej działalności są dobrze znane. Można uznać, że ten drugi etap rozwoju teorii operacji liniowych zakończył się wybuchem drugiej wojny światowej. Teoria ta w swych dwóch pierwszych okresach była genialnym dziełem nauki europejskiej. Na zachodzie do jej powstania przyczynili się głównie Francuzi i Niemcy, na wschodzie Polacy i Węgrzy. Zresztą także inne działy matematyki nowoczesnej powstały w Europie. Teorię miary i całki tworzyli wtedy Francuzi, Włosi i Rosjanie, topologią zajmowali się, prócz Francuzów i Niemców także Polacy, Czesi i Rosjanie. W Anglii ogromną rolę odegrał G.H. Hardy i jego szkoła, pod której wpływem byli uczeni hinduscy. Wreszcie w Anglii, Niemczech, Austrii i Polsce rozwinęto istotnie logikę matematyczną. Tę listę można by przedłużyć wskazując dalsze dziedziny i kraje.

W dniu 1 września 1939 roku o godzinie 4.45 rano z niemieckiego pancernika „Schleswig Holstein” spadły pierwsze pociski na polską bazę wojskową Westerplatte na terenie Wolnego Miasta Gdańska. Rozpoczęła się druga wojna światowa. Skończyły się normalne warunki pracy matematyków z objętych nią krajów, a zwłaszcza matematyków szkoły polskiej. Najcięższy los spotkał tych z nich, którzy byli pochodzenia żydowskiego, a było ich wówczas wielu. Wspomnę tylko o jednej historii, o której opowiedziała mi pani Zofia Orlicz, wdowa po profesorze Władysławie Orliczu. Było to we Lwowie, za czasów okupacji niemieckiej tego miasta. Do mieszkania Orliczów przyszedł Juliusz Schauder, jeden z wybitnych twórców w dziedzinie teorii operacji i jej zastosowań. Czas płynął szybko na rozmowie, a gdy miało się ku wieczorowi, Schauder zaczął się żegnać. Orliczowie zaproponowali mu, by został na noc, bo gdzieś w pobliżu jest łapanka. Schauder mieszkał

jednak nie daleko, to też pożegnał się i wyszedł. To był ostatni raz, jak go widziano. Został schwytany i zabity przez okupantów. To tylko jeden przypadek, nie ma potrzeby wymieniać tu litanii dalszych nazwisk.

Tuż przed drugą wojną światową powstała w Paryżu grupa matematyków, która podjęła zasadniczy program reformy matematyki. Byli to H. Cartan, J. Dieudonné i A. Weil. Publikowali wspólnie pod pseudonimem N. Bourbaki, to też nazywano ich bourbakistami. Jedną z pierwszych publikacji jaką wydali była praca „Sur les espaces de Banach”, wydrukowana w Sprawozdaniach Paryskiej Akademii Nauk w roku 1939 [4]. Po wojnie wydali szereg monografii z różnych dziedzin matematyki, m.in. z teorii mnogości, algebry, teorii całki, teorii operacji ([5], [6]). W ich mniemaniu matematykę należało rozumieć jako teorią różnych struktur, rozpatrywanych w sensie abstrakcyjnym. Uważali, że już dzieci szkolne powinno się nauczać matematyki na szczeblu możliwie abstrakcyjnym. W teorii operacji miejsce przestrzeni Banacha zajęło ogólniejsze pojęcie lokalnie wypukłej przestrzeni liniowo topologicznej, pochodzące od J. von Neumanna z roku 1935 [16]. Działania bourbakistów miały charakter zbliżający je do systemów ideologicznych, choć nie miały związku z ideologiami politycznymi, którymi przesiąknięte były owe czasy. Generalnie mówiąc, projekt wprowadzenia tzw. „nowej matematyki” nie udał się, rozsądziły go w pierw teoria prawdopodobieństwa, a na końcu przede wszystkim metody numeryczne. Jednak w tej grupie urodziło się po wojnie dzieło o zasadniczym znaczeniu. W latach 1950 i 1951 matematyk francuski Laurent Schwartz, nawiązujący do grupy bourbakistowskiej, opublikował w Paryżu dwa tomy książki „Théorie des distributions” [21]. Chodziło przede wszystkim o problem funkcji nie różniczkowalnych. Już S.L. Sobolew w roku 1936 wprowadził pojęcie pochodnych uogólnionych, przy okazji badań w dziedzinie równań różniczkowych cząstkowych. Schwartz postawił problem w sposób ogólniejszy: być może nieróżniczkowalność niektórych funkcji ciągłych spowodowana jest tym, że w ogóle zasób funkcji jest zbyt wąski, pochodne te istnieją, ale nie są funkcjami. Paradoksalnie, zaczął od zawężania przestrzeni i wzmacniania topologii. Jako punkt wyjścia przyjął przestrzeń D , której elementami (punktami) są nieskończenie różniczkowalne funkcje o zwartych nośnikach i wartościach liczbowych. W parze dualnej (X, X') , im mniejsze jest X , tym większe jest X' . W tym przypadku przestrzeń D' okazała się bardzo duża, zawierała wszystkie funkcje lokalnie całkowalne, a nadto funkcje uogólnione typu Diraca i wiele innych. Schwartz nazwał elementy D' dystrybucjami. Okazało się, że każda z nich ma pochodne wszystkich rzędów, należące znowu do D' , różniczkowanie jest operacją ciągłą, przestrzenie D i D' są lokalnie wypukłe, ale nie są metryzowalne. Dystrybucje to była rewelacja nie tylko w teorii, ale także w zastosowaniach do równań różniczkowych.

Krótko przed wojną została wprowadzona dla teorii operacji nazwa analiza funkcjonalna. O ile mi wiadomo pierwszy użył tej nazwy S.L. Sobolew w pracy w Matem. Sborniku [22] w roku 1938. Nazwy tej użyli też autorzy monografii w języku rosyjskim L.W. Kantorowicz, B.Z. Wulich i A.G. Pinsker w roku 1950 [13] oraz L.A. Lusternik i W. I. Sobolew w roku 1951 [14]. Tej samej nazwy użył już w swej monografii z roku 1948

Amerykanin Einar Hille [12]. Natomiast Amerykanie N. Dunford i J.T. Schwarz pozostali w swej trótomowej monografii z lat 1958, 1963 i 1971 [7] przy nazwie „Linear operators”. Nazwa analiza funkcjonalna jest nieco myląca, bo sugeruje, że jest to analiza funkcjonałów. To nie jest zgodne z faktycznym jej zakresem, który jest znacznie obszerniejszy i obejmuje też operacje względnie operatory. Jednak nazwa analiza funkcjonalna przyjęta się ogólnie i korzystają z niej także czasopisma takie, jak *Mathematical Reviews* czy *Zentralblatt für Mathematik*.

Dodam jeszcze, co stało się po drugiej wojnie światowej z polską szkołą analizy funkcjonalnej. Banach zmarł wkrótce, w roku 1945, we Lwowie i jest pochowany tamże na Cmentarzu Łyczakowskim. Steinhaus przeniósł się do Wrocławia, gdzie utworzył szkołę matematyczną, ukierunkowaną na teorię miary i całki, probabilistykę i zastosowania matematyki. Dwaj wybitni uczniowie Banacha, Stanisław Mazur i Władysław Orlicz, przenieśli się odpowiednio do Warszawy i do Poznania, zresztą Orlicz był już profesorem w Poznaniu od roku 1937. Obydwaj utworzyli w swych nowych miejscach pobytu szkoły naukowe z analizy funkcjonalnej, działające po dziś dzień. Do badań w tej dziedzinie dołączyły młodsze środowiska naukowe. W szczególności należy do nich środowisko zielonogórskie, znane przede wszystkim z zastosowań analizy funkcjonalnej do równań różniczkowych i ich uogólnień oraz do problematyki różnych topologii w przestrzeniach funkcyjnych.

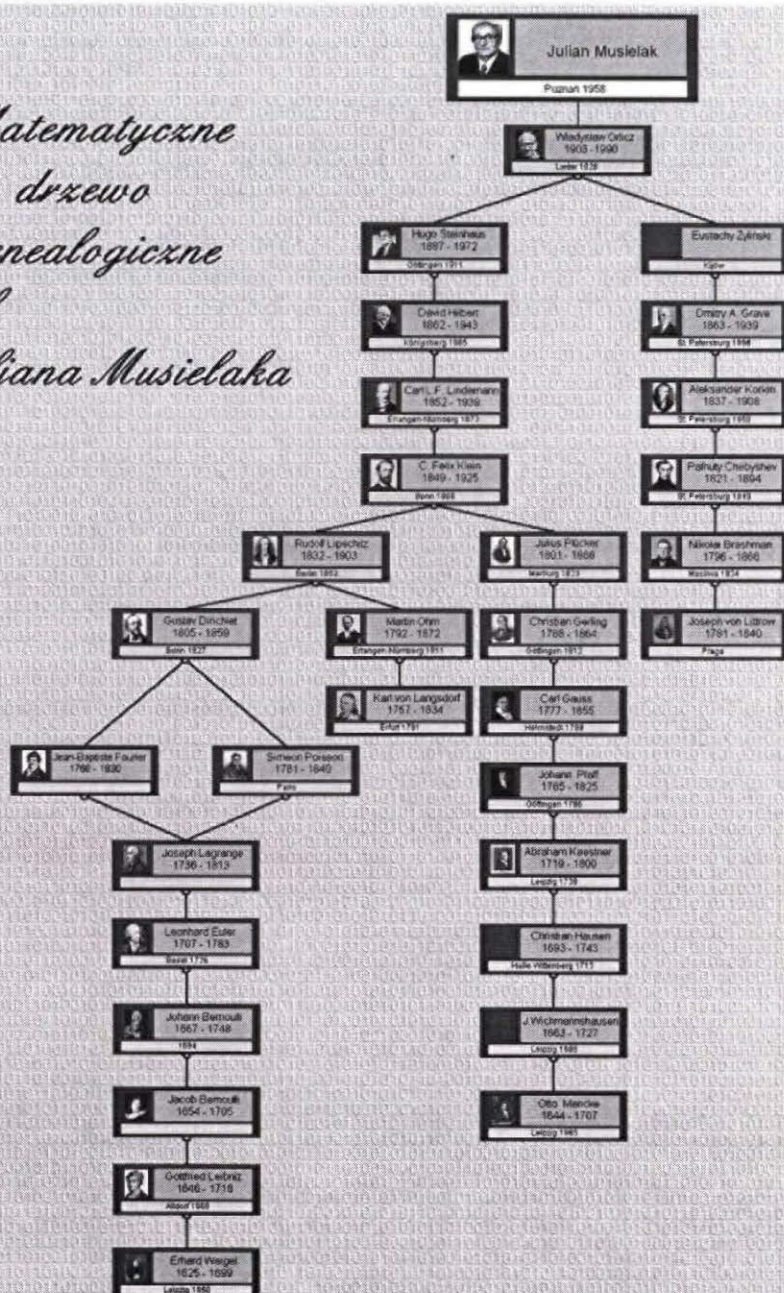
Na zakończenie spróbuję ustosunkować się do pytania, czy analizę funkcjonalną należy zaliczyć do matematyki czystej, czy też stosowanej. Podróżując po Niemczech Zachodnich w latach 80. z wykładami zauważyłem, że w Bonn analizę funkcjonalną zaliczano do matematyki czystej, a w Saarbrücken do stosowanej. Spytałem gospodarzy, jaki jest ku temu powód. Dostałem odpowiedź: bo matematyka stosowana jest lepiej dotowana.

Bibliografia

- [1] S. Banach, Sur les opérations dans les ensembles abstraits et leur application aux équations intégrales, *Fundamenta Math.* 3 (1922), 133-181.
- [2] S. Banach, Teoria operacji, Tom I, Operacje liniowe, Kasa im. Mianowskiego, Warszawa 1931.
- [3] S. Banach, Théorie des opérations linéaires, Monografie Matematyczne I, Warszawa 1932.
- [4] N. Bourbaki, Sur les espaces de Banach, *Comptes Rendus Acad. Sci. Paris* 206 (1939).
- [5] N. Bourbaki, *Éléments de Mathématique*, Livre V, Espaces vectoriels topologiques, Paris 1953, 1955.
- [6] N. Bourbaki, *Éléments d'histoire des mathématiques*, Paris 1960.
- [7] N. Dunford, J.T. Schwarz, *Linear operators I-III*, Interscience, New York 1958, 1963, 1971.
- [8] M. Fréchet, Sur les opérations linéaires, I-III, *Transactions Amer. Math. Soc.* 5 (1904), 493-499, 6 (1905), 134-140, 8 (1907), 433-446.
- [9] M. Fréchet, Sur quelques points du calcul fonctionnel, *Rendiconti Circ. Mat. Palermo* 22 (1906), 1-74.
- [10] F. Hausdorff, *Grundzüge der Mengenlehre*, Leipzig 1914.

- [11] D. Hilbert, Grundzüge einer allgemeinen Theorie der linearen Integralgleichungen, I-VI, Nachrichten Acad. Wiss. Göttingen, Math.-Phys. Klasse (1904), 49-91, (1905), 213-259, (1905), 307-338, (1906), 439-480, (1910), 355-417.
- [12] E. Hille, Functional analysis and semigroups, Amer. Math. Soc. Colloquium Publ. 31, New York 1948.
- [13] L.W. Kantorowicz, B.Z. Wulih, A.G. Pinsker, Analiza funkcjonalna w przestrzeniach częściowo uporządkowanych, Moskwa-Leningrad 1950 (po rosyjsku).
- [14] L.A. Lusternik, W.I. Sobolew, Elementy analizy funkcjonalnej, Moskwa-Leningrad 1951 (po rosyjsku).
- [15] J. Musielak, On the history of functional analysis, Opuscula Math. 13 (1993), 27-36.
- [16] J.v. Neumann, On complete topological spaces, Transactions Amer. Math. Soc. 37 (1935), 1-20.
- [17] F. Riesz, Sur les systèmes orthogonaux de fonctions, Comptes Rendus Acad. Sci. Paris 144 (1907), 615-619.
- [18] F. Riesz, Sur les opérations fonctionnelles linéaires, Comptes Rendus Acad. Sci. Paris 149 (1909), 974-977.
- [19] F. Riesz, Untersuchungen über Systeme integrierbarer Funktionen, Math. Annalen 69 (1910), 449-497.
- [20] F. Riesz, Les systèmes d'équations linéaires à une infinité d'inconnues, Gauthier-Villars, Paris 1913.
- [21] L. Schwartz, Théorie des distributions, I-II, Paris 1950, 1951.
- [22] S.L. Sobolew, O pewnym twierdzeniu w analizie funkcjonalnej, Matem. Sbornik 4 (1938), 471-497 (po rosyjsku).

*Matematyczne
drzewo
genealogiczne
prof.
Juliana Musielaka*

Opinia

dotycząca osiągnięć Profesora Juliana Musielaka w związku z postępowaniem o nadanie mu tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego

Zarówno w polskim jak i międzynarodowym środowisku matematycznym pan profesor Julian Musielak postrzegany jest jako uczyony światowego formatu. To ze wszech miar zasłużone uznanie zdobył przede wszystkim swym olbrzymim dorobkiem naukowym, ale także swoimi wspaniałymi dokonaniem nauczyciela akademickiego i organizatora nauki.

Zacznijmy od bardzo zwięzłego przedstawienia jego sylwetki naukowej. Urodzony 7 listopada 1928 r. w Poznaniu, ukończył studia matematyczne na kierunku matematyka Uniwersytetu w Poznaniu (1951). Na tej uczelni doktoryzował się (uzyskał stopień kandydata nauk) w roku 1958 i tam także, cztery lata później, uzyskał habilitację (ówcześnie stopień docenta habilitowanego). Zalicza się do grona uczniów profesora Władysława Orlicza – uczonego klasy światowej, współtwórcy słynnej lwowskiej szkoły matematycznej. Tytuły: profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego nadane mu zostały, odpowiednio, w latach 1971 i 1980. W latach 1947-1957 był asystentem w Zakładzie Matematyki Uniwersytetu w Poznaniu, w latach 1971-1975 pracował w tym Zakładzie (a po reorganizacji – w Katedrze Matematyki) na stanowisku adiunkta, po czym przez osiem lat (1963-1971) – na stanowisku docenta w tej Katedrze (a po reorganizacji – w Instytucie Matematyki). W roku 1971 objął stanowisko profesora w tym Instytucie, a później na Wydziale Matematyki i Informatyki Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, gdzie pracuje do dziś.

Profesor Musielak wielokrotnie przebywał za granicą m.in. jako stypendysta Tata Institute of Fundamental Research w Bombaju (1958-1959) i będąc tzw. *visiting professor* w Notre Dame (Indiana, USA, dwukrotnie w latach 1962-1963), w Kilonii (Niemcy, 1989), Perugii (Włochy, dziesięciokrotnie w latach 1992-2002), a ponadto odbył wiele innych podróży naukowych, m.in. do Belgii, Chin, Hiszpanii, Holandii, Indii, Niemiec, Stanów Zjednoczonych, Włoch, Bułgarii, Czechosłowacji, Jugosławii, Rumunii i na Węgry. W szczególności wygłosił kilkadziesiąt tzw. *invited lectures* w różnych krajach Europy, Azji i Ameryki Płn.

Dorobek naukowy profesora Juliana Musielaka jest imponujący. Obejmuje ok. 160 oryginalnych artykułów naukowych z zakresu szeroko pojętej analizy matematycznej, w szczególności analizy funkcjonalnej, m.in. na temat szeregów Fouriera względem różnych układów ortogonalnych, aproksymacji wielomianami trygonometrycznymi, całek wektorowych skończenie addytywnych i całek w sensie słabym, teorii dystrybucji,

liniowych i nieliniowych operatorów całkowych, teorii aproksymacji, równań całkowych i teorii lime-sowalności.

Centralną rolę w twórczości naukowej profesora Musielaka odgrywają przestrzenie modularne, których aksjomatyczna definicja (bez struktury porządkowej i bez wymagania wypukłości) podana została w pracy opublikowanej wspólnie z Władysławem Orliczem w *Studia Mathematica* 18 (1959). Przestrzenie te znane są dzisiaj powszechnie w literaturze matematycznej pod nazwą: przestrzenie Musielaka-Orlicza. Prace z tej teorii stanowią trwały wkład do światowej literatury matematycznej.

Pierwsza z dwu monografii matematycznych autorstwa pana profesora Juliana Musielaka (*Orlicz Spaces and Modular Spaces*, Lecture Notes in Mathematics 1034, Springer-Verlag, Berlin-Heidelberg-New York-Tokyo 1983) stanowi fundamentalne źródło inspiracji i cytowań dla większości badaczy pracujących w tej teorii. W latach siedemdziesiątych ubiegłego wieku profesor Musielak rozwinął badania rozmaitych klas przestrzeni związanych z przestrzeniami modularnymi oraz uzyskał głębokie wyniki z zakresu interpolacji operatorów w przestrzeniach Musielaka-Orlicza oraz operatora splotu w przestrzeniach Orlicza i geometrii tych przestrzeni. O tym, jak płodne były i są te idee najlepiej świadczy fakt, że przestrzenie Musielaka-Orlicza doczekały się głębszego poznania ich struktury w aspektach ich własności izomorficznych i izometrycznych, m.in. w pracach A. Kamińskiej, B. Turreta, H. Hudzika, L. Drewnowskiego, M. Nawrockiego, R. Urbańskiego, E. Katirtzoglou, W. Kurca, M. Wisły, F.L. Hernandez, C. Ruiza, P. Kolwicz, M. Domana, G. Alherka, I.V. Shragina i wielu innych.

Badania prowadzone w latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych przez profesora Musielaka dotyczące liniowych i nieliniowych operatorów całkowych oraz ich zastosowań w teorii aproksymacji, teorii nieliniowych równań całkowych i teorii limesowalności, z wykorzystaniem aparatu funkcyjnych przestrzeni modularnych, w dużej części we współpracy z matematykami włoskimi z Perugii: Carlo Bardaro i Gianluca Vinti, znalazły swą kulminację w drugiej monografii (*Nonlinear Integral Operator and Applications, Nonlinear Analysis and Applications* 9, Walter de Gruyter, Berlin-New York 2003) napisanej wspólnie z tymi matematykami.

Tej znaczącej spuściznie naukowej pana profesora Juliana Musielaka nieustannie towarzyszy jego działalność edytorska. Oprócz członkostwa w *Editorial Boards* czasopism naukowych (w tym m.in. *Scientiae Mathematicae Japonicae* [wcześniej: *Mathematica Japonica*] oraz *Fasciculi Mathematici*), był założycielem i przez 30 lat naczelnym redaktorem wydawanego przez Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu czasopisma *Functiones et Approximatio*, a przede wszystkim od blisko pięćdziesięciu lat związany jest z czasopismem *Commentationes Mathematicae* (roczniki Polskiego Towarzystwa Matematycznego); w latach 1990-2001 był jego redaktorem naczelnym, a od roku 2002 począwszy – redaktorem honorowym.

Skoro już mowa o Polskim Towarzystwie Matematycznym: profesor Musielak był przez kilkadziesiąt lat członkiem Zarządu Głównego, a w latach 1991-1993 – prezesem Towarzystwa. W okresie 1999-2002 reprezentował Zarząd Główny PTM w European Mathematical

Society. W roku 2000 Towarzystwo uhonorowało go swoim najwyższym wyróżnieniem – godnością Członka Honorowego Polskiego Towarzystwa Matematycznego.

Do organizacyjnych osiągnięć profesora należą także inicjatywy i organizacja konferencji i sesji naukowych, m.in. z analizy funkcjonalnej i teorii aproksymacji, ale przede wszystkim triennale *Function Spaces* – międzynarodowych sympozjów naukowych gromadzących regularnie wybitnych specjalistów z wielu krajów świata. Konferencje te stanowią jeden ze znaków firmowych poznańskiego środowiska matematycznego, co w głównej mierze jest zasługą Juliana Musielaka.

Gdy mowa o aktywności organizacyjnej, dodać należy, że profesor Musielak nie uchylał się od uczestnictwa w zarządzaniu Uniwersytetem, pełniąc w nim m.in. funkcje dyrektorskie, dziekańskie oraz prorektora ds. współpracy z zagranicą. Był także członkiem Komitetu Nauk Matematycznych PAN i jego Prezydium oraz członkiem Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych. Od ponad 25 lat jest jurorem w dorocznych edycjach konkursu na najlepszą polską pracę z równań funkcyjnych organizowanego od połowy lat siedemdziesiątych na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach; opinie profesora Musielaka są wysoko cenione przez środowisko specjalistów tej dyscypliny matematyki. Wszystkie te funkcje sprawował (sprawuje) z właściwą sobie rzetelnością, zyskując powszechny szacunek i uznanie, w szczególności za swój czytelny nonkonformizm, prawosć i konsekwencję w postępowaniu.

Dodajmy w tym miejscu, że bliskie są związki profesora Musielaka z zielonogórskim środowiskiem matematycznym. Nie tylko sam prowadził tutaj zajęcia dydaktyczne, ale z wielkim zaangażowaniem współuczestniczył w kształceniu kadry naukowej. Zainicjował powołanie Zielonogórskiego Koła Polskiego Towarzystwa Matematycznego przy Oddziale Poznańskim, które w połowie lat siedemdziesiątych przekształcone zostało w Zielonogórski Oddział PTM. Włączył też ośrodek zielonogórski do współorganizacji prestiżowych sympozjów z cyklu *Function Spaces*.

Olbrzymie są zasługi profesora Musielaka w kształceniu młodych kadr naukowych. Przez ponad 35 lat prowadził w Poznaniu seminarium naukowe z analizy funkcjonalnej i teorii funkcji rzeczywistych. Plonem tych prac jest w szczególności zaiste zdumiewająca liczba 36 wypromowanych przez profesora doktorów nauk matematycznych; czternaścioro z nich pochodziło z Uniwersytetu w Poznaniu, ośmioro z Politechniki Poznańskiej, troje z Politechniki Śląskiej, dwie osoby z Uniwersytetu Jagiellońskiego i po jednej m.in. z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Politechniki Krakowskiej, Politechniki Szczecińskiej, Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku, University of Conakry w Gwinei i Harbin University of Science and Technology w Chinach. Wielu spośród tych uczniów ma już tytuły profesorskie. Równie spektakularną jest liczba ponad pięciuset wypromowanych na UAM magistrów matematyki. Jeśli do tego dodamy ok. 65 recenzji dysertacji doktorskich, 14 recenzji rozpraw habilitacyjnych i 7 recenzji wniosków o tytuły profesorskie oraz liczne recenzje wykonane na zlecenie Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych oraz Komitetu Badań Naukowych, uzyskamy pewne wyobrażenie o tytanicznej pracy dydaktycznej profesora Juliana Musielaka. O tym, jak wielką wagę przywiązywał

on zawsze do tej kategorii aktywności zawodowej, świadczą też dowodnie podręczniki i skrypty autorstwa profesora Musielaka, m.in. szeroko w Polsce znana książka *Wstęp do analizy funkcjonalnej* (pierwsze wydanie ukazało się w roku 1976 nakładem PWN) oraz cykl podręczników *Analiza matematyczna* (dwa pierwsze tomy napisane wspólnie z panią Heleną Musielak, a dalsze – z Magdaleną Jaroszewską i Leszkiem Skrzypczakiem).

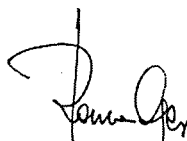
Rozliczne prestiżowe nagrody i odznaczenia przyznane profesorowi Musielakowi (m.in. Krzyż Kawalerski Orderu *Polonia Restituta*, Medal Komisji Edukacji Narodowej, trzykrotna nagroda I stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Nagroda Naukowa Miasta. Poznania, *Palma Universitatis Studiorum Posnaniensis*), w niewielkim tylko stopniu są odzwierciedleniem jego zasług zarówno jako wybitnego i wszechstronnego uczonego, jak i wspaniałego nauczyciela będącego niedościgłym wzorem dla kilku generacji studentów i młodych matematyków; wielu z nich ukształtował nie tylko profesjonalnie, ale i stanowiąc dla nich wzorzec etyczny. Będąc bowiem uczonym tej klasy, profesor Julian Musielak pozostaje człowiekiem skromnym, otwartym i życzliwym.

W zgodnej opinii uczniów i współpracowników profesora Musielaka, jego przymioty męża uczonego i sprawiedliwego najlepiej oddaje tytuł okolicznościowej publikacji *Viro docto atque iusto Juliano Musielak* wydanej z okazji jubileuszu pięćdziesięciolecia jego pracy naukowej i dydaktycznej (Poznań 1999), napisanej pod redakcją państwa Henryka Hudzika i Magdaleny Jaroszewskiej. W tej tonacji, od siebie dodam, że chociaż ta zasłużona sława nie zawiera w sobie nic, o co sam profesor by się ubiegał, to jednak jak cień podąża za jego cnotą; tak może nieco nieudolnie, ale w najlepszej intencji stawestowałbym starożytną maksymę

*Et si enim nihil habet in se gloria, cur expetatur,
tamen virtutem tamquam umbra sequitur*

(Marcus Tullius Cicero, *Tusculanae Disputationes*).

Konkludując, pragnę stwierdzić, że profesor Julian Musielak zalicza się do czołówki polskich matematyków, ma niekwestionowany dorobek naukowy w skali międzynarodowej i jest postacią o inteligencji i przymiotach ducha, o których zwykliśmy mówić, że składają się na wybitną osobowość. Uważam przeto, że idea nadania Panu Profesorowi Julianowi Musielakowi najwyższej akademickiej godności jaką stanowi Doktorat Honoris Causa jest znakomita. Tę inicjatywę Senatowi Uniwersytetu Zielonogórskiego powitałem z wielką radością. Mocno i gorąco ją popieram.

(-) Roman Ger

Opinia

w sprawie postępowania o nadanie przez Uniwersytet Zielonogórski
tytułu doktora *honoris causa*
profesorowi Julianowi Musielakowi

„Polska Szkoła Matematyczna” to termin znany w świecie od prawie wieku. Powstał w wyniku działań ludzi o „wielkich nazwiskach”. Hugon Steinhaus, Waław Sierpiński, Kazimierz Kuratowski, Stefan Banach, Stanisław Mazur, Juliusz Schauder, Władysław Orlicz to niektóre przykłady mistrzów, którzy na powstanie tego pojęcia wywarli największy wpływ. Ich wielką zasługą są nie tylko klasyczne prace matematyczne zawierające fundamentalne twierdzenia tak podstawowych dziedzin współczesnej matematyki jak analiza funkcjonalna, topologia, teoria mnogości i wiele innych, ale także ustanowienie pewnego stylu uprawiania naszej dziedziny, matematyki. Ich zasługą jest pozostawienie po sobie szerokiej rzeszy uczniów, naśladowców, kontynuatorów i dalej, następnych pokoleń ich uczniów.

Dziś przychodzi mi pisać opinię o najlepszym uczniu wspaniałego mistrza profesora Władysława Orlicza. Takim jest kandydat do najwyższego tytułu, jaki może nadać Uniwersytet Zielonogórski, tytułu *doktora honoris causa*, profesor Julian Musielak.

Usłyszałem kiedyś, że nadawanie tytułu *doktora honoris causa* jest podwójnym obdarowywaniem się. Instytucja, uczelnia nadająca, podarowuje uczonemu, politykowi, twórcy kultury lub innej osobie zasłużonej godność. On za to podarowuje w zamian siebie wraz z całym swoim dorobkiem. Obdarowywany, zgadzając się na promocję, uznaje i gwarantuje swoim nazwiskiem, dorobkiem, szacunkiem środowiska, swoją wiedzą i doświadczeniem status i prestiż instytucji. Tak więc obie strony dostają dar.

Uniwersytet Zielonogórski, powstał niedawno i listę doktorów honorowych ma niedługo. Jest mi więc niezmiernie miło, że jednym z pierwszych ma być uczony o uznanym w świecie nazwisku, matematyk. Jestem wielce uhonorowany faktem wskazania mnie przez środowisko matematyków zielonogórskich jako godnego oceny profesora Musielaka.

A sprawa ta jest łatwa i dla mnie oczywista.

Nie czas, przy wydawaniu tej opinii, na omawianie szczegółów technicznych i wartości twierdzeń matematycznych kandydata do tak ważnego tytułu. Te zostały już dawno ocenione przy okazji kolejnych awansów, nagród, recenzji, konferencji i innych wydarzeń. Wystarczy powiedzieć, że sto kilkadziesiąt dzieł naukowych; prac, monografii, podręczników i innych artykułów dały profesorowi Musielakowi trwałe miejsce w matematyce światowej.

Matematyczny dowód tego jest następujący. Niewielu z nas zdarza się największe wyróżnienie przez społeczność matematyczną polegające na tym, że jakieś pojęcie stworzone i zbadane, zostaje opatrzone nazwiskiem autora i staje się jako takie powszechnie znane. Profesor Musielak kontynuując badania swojego mistrza zrobił tak wiele, że pewna klasa przestrzeni została nazwana ich wspólnym imieniem „przestrzenie Musielaka-Orlicza”. Ta klasa przestrzeni jest do dziś intensywnie badana na całym świecie i to nie tylko przez bezpośrednich uczniów profesora, ale całe zastępy międzynarodowych badaczy.

Przez całe swoje matematyczne życie wiele starań przykładał profesor Musielak do kształcenia swoich następców. Liczba 36 wypromowanych doktorów wygląda imponująco. A przecież wielu z nich się habilitowało, zostało profesorami i pracuje w licznych uniwersytetach i innych szkołach, zarówno w Polsce jak i za granicą. Wielu z nich stale utrzymuje kontakt ze swoim nauczycielem, a znając wielu nie spotkałem nikogo, kto nie szczyliłby się i chwalił, że jest uczniem profesora Musielaka. To wynik bardzo serdecznego miłego, ale odpowiedzialnego podejścia do swoich uczniów. Uczestnicząc w kilku przewodach doktorskich i habilitacyjnych, zawsze widziałem głębokie zaangażowanie emocjonalne profesora Musielaka w ich postępy i radość z ich sukcesów.

Myślę, że większość uczelni wyższych w Poznaniu, Wielkopolsce i całej Polsce zachodniej, a także kilka uniwersytetów na świecie, ma mu za co dziękować. Za kadre, zaangażowanie organizacyjne, za pomoc, radę i naukę.

Ale środowisko matematyczne w całej Polsce też ma za co być wdzięcznym. Za doskonałe podręczniki. Wielu młodszych z nas poznawało przecież podstawy analizy funkcjonalnej właśnie z Jego książki. Za prowadzenie przez wiele lat dobrego i cennego czasopisma *Commentationes Mathematicae*. Za wieloletnią pracę organizacyjną w Polskim Towarzystwie Matematycznym. Profesor Musielak pełnił w nim rozmaite funkcje z tą najwyższą, Prezesa, włącznie i to w latach bardzo trudnych.

Precyzyjne, szczegółowe omówienie wszystkich tego rodzaju działań profesora Musielaka znajduje się we wniosku zatytułowanym *Charakterystyka osiągnięć naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych Profesora Juliana Musielaka* podpisanym przez inicjatora przewodu promocyjnego profesora Michała Kisielewicza. Uważam, że zwalnia mnie to z powtarzania dat, danych i innych szczegółów.

Jest rzeczą godną nagradzać tych, którzy swoim życiem i działalnością dali swoim uczniom i całej naszej akademickiej społeczności tak wiele. Dlatego z radością i zadowoleniem dowiedziałem się, że młody Uniwersytet Zielonogórski planuje dopisanie do swojej listy doktorów honorowych tak bardzo znanego i zasłużonego matematyka.

Ten chwalebny zamiar gorąco popieram.

Parę słów od siebie. Już nie pamiętam, kiedy i przy jakiej okazji poznałem profesora. Potem spotykaliśmy się wiele razy: na zjazdach PTM, innych konferencjach, przy

okazji doktoratów, habilitacji i innych uroczystości uniwersyteckich. Pamiętam Jego zawsze rozważne podejście do problemów, zaangażowanie w sprawę i, co najbardziej widoczne, ciepłe i przyjazne podejście do ludzi. To właśnie dlatego ma tylu przyjaciół a wrogów chyba niewielu.

Lista doktorów honorowych to pewna dość specjalna wizytówka każdego uniwersytetu. Jest mi niezmiernie miło, że Uniwersytet Zielonogórski chce uzupełnić swoją, nazwiskiem profesora Juliana Musielaka. Niech nazwisko to błyszczy wśród innych i świadczy o wdzięczności, nie tylko matematyków, dla wielkiego uczonego i nauczyciela.

Kazimierz Goebel

Lublin 25 marca 2007 r.

Recenzja

w sprawie nadania

Profesorowi Julianowi Musielakowi

doktoratu *Honoris Causa* Uniwersytetu Zielonogóskiego

Profesor Julian Musielak jest współtwórcą poznańskiej szkoły analizy funkcjonalnej, dziedziny matematyki rozwiniętej przez słynną Lwowską Szkołę Matematyczną utworzoną przez Stefana Banacha i Hugo Steinhausa. Zasadą tej szkoły było zbudowanie podstaw analizy funkcjonalnej. Oprócz Banacha i Steinhausa duży udział w tym dziele mieli też inni wielcy matematycy: Stanisław Mazur, Władysław Orlicz, Juliusz Schauder, Stanisław Ułam i kilku innych. Objęcie w 1945 roku katedry matematyki na Uniwersytecie Poznańskim przez Prof. Władysława Orlicza zapoczątkowało okres nowoczesnych i intensywnych badań matematycznych na naszym Uniwersytecie. Jednym z pierwszych i zarazem najwybitniejszych uczniów Prof. Władysława Orlicza jest właśnie Prof. Julian Musielak. Jego zainteresowania badawcze obejmują wiele działów analizy matematycznej. Należałoby tu wymienić teorię przestrzeni modularnych, teorię dystrybucji, teorię szeregów ortogonalnych, teorię interpolacji, teorię aproksymacji i teorię operatorów. Najważniejsze osiągnięcia naukowe Prof. Julian Musielak ma niewątpliwie w teorii przestrzeni modularnych, którą zapoczątkował wraz z Władysławem Orliczem. Teoria ta stała się ważną dziedziną badań obejmującą także teorię wielu klas przestrzeni funkcyjnych takich jak przestrzenie Orlicza, uogólnione przestrzenie Orlicza, przestrzenie Orlicza-Sobolewa, przestrzenie Orlicza-Lorentza, przestrzenie Calderóna-Łozanowskiego, uogólnione przestrzenie Calderóna-Łozanowskiego i przestrzenie Cesàro-Orlicza. Teoria ta stała się ważną dziedziną badań uprawianą zarówno przez matematyków polskich jak i zagranicznych, m.in. z USA, Kanady, Rosji, Ukrainy, Białorusi, Niemiec, Francji, Hiszpanii, Czech, Włoch, Izraela, Gruzji, Chin, Japonii, Indii, Tajlandii, Singapuru, Argentyny, Algierii, Maroka. O intensywności rozwoju tej dziedziny świadczy m.in. fakt, że Mathematical Subject Classification 2000 klasyfikuje tę teorię jako oddzielną problematykę badawczą w ramach analizy funkcjonalnej. Uogólnione przestrzenie Orlicza zdefiniowane we wspólnej pracy Musielaka i Orlicza od wielu lat noszą nazwę przestrzeni Musielaka-Orlicza. W ten sposób nazwiska tych matematyków weszły do powszechnie używanej nomenklatury matematycznej.

O tym, że Profesor Musielak cieszy się wielkim autorytetem naukowym w całej Polsce świadczy imponująca liczba recenzji prac doktorskich, habilitacyjnych i wniosków o tytuły naukowe napisanych dla matematyków z wielu polskich uczelni wyższych (odpowiednio 64, 14 i 7) oraz liczne zaproszenia Profesora na dłuższe pobyty naukowe w zagranicznych

ośrodkach naukowych. Przez rok w roku akademickim 1958-1959 Profesor przebywał w Bombaju (Indie) jako stypendysta Tata Institute of Fundamental Research. Ponad rok w latach 1962-1963 przebywał jako wizytujący profesor w University of Notre Dame, Notre Dame, Stan Indiana, USA. W roku 1971 jako „gastprofessor” spędził 3 miesiące w Martin Luter Universitat w Halle (Niemcy). W roku 1989 gościł w Universitat Kiel w Niemczech jako profesor wizytujący. Ponadto w latach 1992-2002 jedenastokrotnie (każdorazowo przez jeden miesiąc) przebywał Profesor w Uniwersytecie w Perugii, prowadząc wspólne badania naukowe i przygotowując wspólną monografię z Profesorami Carlo Bardaro i Gianluca Vinti. Prof. Musielak jest autorem 146 prac naukowych, jednej monografii samodzielnej opublikowanej przez wydawnictwo Springer-Verlag, jednej monografii współautorskiej z matematykami włoskimi Carlo Bardaro i Gianluca Vinti, opublikowanej przez wydawnictwo Walter de Gruyter, jednej monografii w języku polskim opublikowanej przez Państwowe Wydawnictwo Naukowe, współautorem podręcznika z analizy matematycznej, na który składa się 7 zeszytów wchodzących w skład 3 tomów, wydane przez Wydawnictwo Naukowe UAM, 4 skryptów, 9 artykułów bibliograficznych i 9 artykułów zaliczanych do grupy artykułów przeglądowych i popularno-naukowych. Profesor wypromował ponad 500 magistrantów matematyki i był promotorem w 36 przewodach doktorskich, w tym dla dwóch matematyków zagranicznych, 12 matematyków spoza Poznania i 22 matematyków z Poznania. Dwóch doktorantów Profesora Musielaka posiada tytuł naukowy profesora, pięciu pracuje na stanowisku profesora UAM i jeden na stanowisku profesora Politechniki Poznańskiej. Dwóch matematycznych wnuków Profesora piastuje już funkcje samodzielnego pracownika naukowego (jeden w Akademii Ekonomicznej i jeden w Politechnice Poznańskiej). Osobiście dumny jestem z przynależności do grupy doktorantów Profesora.

To właśnie Profesor Musielak był inicjatorem organizacji serii międzynarodowych konferencji matematycznych „Function Spaces”. Dotychczas odbyło się 8 konferencji z tej serii (sześć w Poznaniu, jedna w Zielonej Górze i jedna we Wrocławiu).

Dla swoich uczniów Profesor był i jest niedoścignionym wzorem człowieka i wykładowcy. Jego walory dydaktyczne ujawniły się w pełnej krasie podczas wykładu inauguracyjnego, który z właściwą sobie swadą wygłosił w Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza na rozpoczęcie roku akademickiego 1996/97. Profesor w niezwykle przystępny sposób opowiadał o zaskakujących paradoksach matematycznych.

Profesor Musielak potrafił łączyć pracę naukową z pracą organizacyjną. Pełnił wiele ważnych funkcji. Był organizatorem Studium Wieczorowego Matematyki, Fizyki i Chemii UAM i w latach 1966-1969 pełnił funkcję kierownika tego Studium. W latach 1969-1975 pełnił funkcję zastępcy dyrektora do spraw naukowych Instytutu Matematyki UAM. W roku 1969 zorganizował Zakład Teorii Funkcji Rzeczywistych w Instytucie Matematyki UAM, a funkcję kierownika tego Zakładu pełnił przez 30 lat. W latach 1975-1978 był prodziekanem ds. studenckich, a w latach 1981-1984 dziekanem Wydziału Matematyki i Fizyki UAM. W okresie 1984-1985 przez ponad rok pełnił funkcję prorektora UAM ds. współpracy z zagranicą (w dn. 1.12.1985 r. ówczesne władze odwołały Rektora i prorektorów UAM).

Z kolei w latach 1990-1993 pełnił funkcję dyrektora Instytutu Matematyki na Wydziale Matematyki i Fizyki UAM.

Omawiając zasługi i osiągnięcia Pana Profesora nie można pominąć Jego bardzo szerokiej działalności edytorskiej. W redakcji *Commentationes Mathematicae*, roczników Polskiego Towarzystwa Matematycznego, był kolejno sekretarzem redakcji *Commentationes Mathematicae*, roczników Polskiego Towarzystwa Matematycznego w latach 1960-1967, zastępcą redaktora naczelnego tego czasopisma w latach 1967-1990, jego redaktorem naczelnym w latach 1990-2001, a od roku 2002 jest Redaktorem Honorowym tego czasopiśma. Profesor był też założycielem czasopisma *Functiones et Approximatio* w roku 1973. Od tamtego czasu jest członkiem redakcji tego czasopisma, a w latach 1973-2003 pełnił w tym czasopiśmie funkcję Redaktora Naczelnego. Profesor jest także od 1972 r. członkiem redakcji czasopisma *Fasciculi Mathematici* na Politechnice Poznańskiej i członkiem redakcji *Scientiae Mathematicae Japonicae* (wcześniej *Mathematicae Japonicae*) od 1989 r. Profesor był edytorem siedmiu *Proceedingsów* międzynarodowych konferencji matematycznych z serii „Function Spaces”.

Profesor Musielak doskonale rozumiał, że nie ma rozwoju nauki bez instytucji ją propagujących i popularyzujących. Dlatego niezwykle dużo energii i czasu poświęcił Polskiemu Towarzystwu Matematycznemu. W latach 1989-1991 pełnił funkcję wiceprezesa, a w latach 1991-1993 funkcję prezesa Polskiego Towarzystwa Matematycznego. W latach 1978-2001 był członkiem Jury Nagród Głównych Polskiego Towarzystwa Matematycznego, zaś w latach 1999-2002 był przedstawicielem Zarządu Głównego PTM w European Mathematical Society. Po dwie kadencje pełnił funkcje wiceprezesa Oddziału Poznańskiego PTM i prezesa Oddziału Poznańskiego PTM.

Kolejnym dowodem uznania dla niezwykle szerokiej wiedzy i wyczucia pedagogicznego Profesora było proponowanie Mu przez instytucje naukowo-oświatowe funkcji, które dawały Mu wpływ na kształcenie w zakresie matematyki w Polsce. W latach 1973-1978 był członkiem Zespołu Rzecznawców Matematyki przy Instytucie Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych w Warszawie. W latach 1973-1979 i 1986-1988 był członkiem Zespołu Programów Szkolnych przy Ministerstwie Oświaty i Wychowania. W latach 1974-1999 był członkiem Komitetu Nauk Matematycznych Polskiej Akademii Nauk, zaś w latach 1987-1990 był członkiem Prezydium tego Komitetu. W okresie 1984-1989 był członkiem Zespołu Naukowo-Dydaktycznego Nauk Ścisłych w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W okresie 1976-1978 był członkiem Państwowej Komisji Egzaminów Kwalifikacyjnych przy Instytucie Kształcenia Nauczycieli w Poznaniu. W latach 1977-1979 był Profesorem członkiem podobnej Komisji w Szczecinie. W okresie 1993-1996 był Profesorem członkiem Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną Profesor Musielak był uhonorowany wieloma odznaczeniami i nagrodami. Ograniczę się z konieczności do wymienienia najważniejszych z nich. Sześciokrotnie otrzymał Profesor Nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego (dwukrotnie stopnia III, raz stopnia II i trzy razy stopnia I). W roku

2000 Profesor otrzymał godność Honorowego Członka Polskiego Towarzystwa Matematycznego, w roku 2004 został wyróżniony Nagrodą Naukową Miasta Poznania, zaś w roku 2006 przyznana Mu została *Palmae Universitatis Studiorum Poznaniensis*.

Rodzi się naturalne pytanie, dlaczego to właśnie Uniwersytet Zielonogórski jako pierwszy wystąpił z inicjatywą przyznania Profesorowi Julianowi Musielakowi godności Doktora Honoris Causa. Postaram się to poniżej wyjaśnić. Współpraca Profesora Musielaka ze środowiskiem matematycznym Zielonej Góry trwa od roku 1960. W latach 1960-1970 prowadził Profesor zajęcia dydaktyczne na kierunku matematyka w Punkcie Konsultacyjnym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza z siedzibą w Zielonej Górze. W latach 1966-1979 Profesor był wielokrotnie referentem na seminariach naukowych organizowanych przez matematyków zielonogórskich uczelni wyższych. Niektórzy matematycy z Ośrodka Zielonogórskiego uczęszczali na seminarium z analizy matematycznej prowadzone przez Prof. Musielaka w Poznaniu. W roku 1973, Profesor Musielak, pełniący wówczas funkcję Prezesa Oddziału Poznańskiego PTM, był inicjatorem powołania przy Oddziale Poznańskim Polskiego Towarzystwa Matematycznego Koła tego Towarzystwa z siedzibą w Zielonej Górze, które w roku 1975 przekształcone zostało w Zielonogórski Oddział PTM. W latach 1971-1978 Profesor był promotorem i recenzentem w kilku przewodach doktorskich pracowników zielonogórskich uczelni wyższych. W latach 1995-2006 z inicjatywy Prof. Musielaka zielonogórskie środowisko matematyczne zostało włączone do grona współorganizatorów międzynarodowych konferencji naukowych z serii „Function Spaces”.

Powyższa prezentacja sylwetki Pana Profesora Juliana Musielaka pokazuje, jak wielkim jest On autorytetem w sprawach naukowych i organizacji nauki. Jego oddanie sprawom nauki i dydaktyki budzi prawdziwy podziw. Ci, którzy mieli możliwość współpracy z Prof. Musielakiem wiedzą też, jak bardzo jest On ludziom życzliwy, będąc jednocześnie bardzo wymagającym. Profesor Musielak jest także niekwestionowanym autorytetem moralnym w środowisku polskich matematyków. Niewielu jest w Polsce matematyków, którym powierzono sprawowanie tak wielu zaszczytnych funkcji, niosących szereg poważnych obowiązków i którzy wywiązywaliby się z nich tak perfekcyjnie. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że do pełnienia tych funkcji był Profesor powoływany wyłącznie z inicjatywy środowisk naukowych, w których działał. Przede wszystkim należy jednak podkreślić, że Profesor Julian Musielak jest matematykiem o wybitnych osiągnięciach naukowych, znanym powszechnie w światowym środowisku matematyków. A że położył On również wielkie zasługi dla rozwoju Zielonogórskiego Środowiska Matematycznego, to inicjatywę władz Uniwersytetu Zielonogórskiego przyznania Mu godności Doktora Honoris Causa tej Uczelni uważam jako wyjątkowo trafną.

UCHWAŁA NR 232
SENATU UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

z dnia 25 kwietnia 2007 roku

**w sprawie nadania prof. dr hab. Julianowi Musielakowi tytułu doktora honoris causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego**

Na podstawie art. 6 ust. 2 i art. 62 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. nr 164, poz. 1365 wraz z p. zm.) oraz § 10 ust. 2 i 7 Statutu Uniwersytetu Zielonogórskiego uchwała się, co następuje:

§ 1

Senat nadaje tytuł doktora honoris causa prof. dr hab. Julianowi Musielakowi w uznaniu Jego ogromnego wkładu w rozwój nauki, Jego kwalifikacji i wybitnych osiągnięć naukowych, wielkich zasług dla rozwoju zielonogórskiego środowiska matematycznego oraz Uniwersytetu Zielonogórskiego.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący Senatu

prof. dr hab. Czesław Osękowski

Warszawa, 22 maja 2007 r.

GP 569/07

Jego Magnificencja
Prof. dr hab. Czesław Osękowski
Rektor
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Szanowny Panie Rektorze,

Serdecznie dziękuję za zaproszenie do wzięcia udziału w uroczystości nadania tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego Panu Profesorowi Julianowi Musielakowi.

W uroczystości tej nie będę mógł osobiście uczestniczyć. W związku z tym bardzo proszę Pana Rektora o przekazanie Dostojnemu Doktorowi Honoris Causa moich gratulacji oraz życzeń pomyślności osobistej i satysfakcji z osiągnięć w pracy naukowej i dydaktycznej.

Łączę wyrazy szacunku

Michał Kleiber

Warszawa, 21 maja 2007

Tadeusz Kaczorek

Jego Magnificencja Rektor
Uniwersytetu Zielonogórskiego
Prof. Dr hab. Czesław Osękowski
ul. Podgórna 50
65-246 Zielona Góra

Szanowny Panie Rektorze

Serdecznie dziękuję za zaproszenie na uroczystość nadania Panu Profesorowi Julianowi Musielakowi tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego w dniu 4 czerwca 2007. Niestety w dniu tym mam wykłady w Warszawie, których nie mogę przenieść na inny termin. Nie będę więc mógł wziąć udziału w tej podniosłej uroczystości.

Tą drogą pragnę złożyć Panu Profesorowi Musielakowi serdeczne gratulacje z okazji tego zaszczytnego wyróżnienia. Życzę Panu Profesorowi Musielakowi dalszych wspaniałych osiągnięć w pracy naukowej i dydaktycznej oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i rodzinnym.

Łączę wyrazy głębokiego szacunku

T. Kaczorek

Poznań, dnia 30 maja 2007 r.

Szanowny Pan
Prof. zw. dr hab. Julian Musielak
Doktor honoris causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Proszę przyjąć najserdeczniejsze gratulacje i najlepsze życzenia od prezydium i członków Oddziału PAN w Poznaniu z okazji przyznania Panu Profesorowi zaszczytnego tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Środowisko naukowe Poznania przyjmuje to wydarzenie z wielką satysfakcją, jako że w osobie Pana Profesora zostały uhonorowane nie tylko wybitne osiągnięcia naukowe, ale także ofiarna służba wartościom droгим każdemu, kto swą pracę i kontakt z innymi traktuje jako życiowe powołanie.

Życzymy Panu Profesorowi wielu dalszych sukcesów, satysfakcji z dokonań własnych oraz licznych wychowanków, a także tej wspaniałej harmonii duchowo-fizycznej, którą Pan nam od lat imponuje.

Jan Węglarz

Gorzów Wielkopolski, dn. 4 czerwca 2007 r.

WOJEWODA LUBUSKI

Wojciech Perczak

Prof. dr hab. Julian Musielak

Szanowny Panie Profesorze

Pragnę serdecznie pogratulować przyznania Panu Profesorowi tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Pański imponujący dorobek naukowy, oraz związany z nim wkład w rozwój polskiej matematyki, budzą głęboki szacunek i uznanie. Należy docenić wybitne zasługi Pana Profesora w działalności na rzecz krajowego i międzynarodowego środowiska matematycznego oraz znaczące osiągnięcia dydaktyczne podczas pracy akademickiej w Poznaniu i w Zielonej Górze.

Na szczególne uznanie zasługuje ogromny wkład Pana Profesora w rozwój Zielonogórskiego Środowiska Matematycznego, za co pragnę wyrazić Panu wdzięczność w imieniu wszystkich mieszkańców naszego regionu.

Chciałbym jeszcze raz serdecznie pogratulować Panu Profesorowi tak prestiżowego wyróżnienia, jakim jest Doktorat Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego. Korzystając z tej okazji, życzę dalszych sukcesów i wszelkiej pomyślności tak na niwie zawodowej, jak i w życiu prywatnym.

Z wyrazami szacunku

MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA LUBUSKIEGO

KRZYSZTOF SZYMAŃSKI

Pan
prof. Julian Musielak

Z okazji uzyskania tytułu Doktora Honoris Causa składam serdeczne gratulacje i wyrazy uznania współmierne do znaczącego wkładu Pana Profesora w dorobek polskiej nauki.

Wierzę, że wieloletnie wysiłki i poświęcenie konieczne do osiągnięcia tego znaczącego etapu zawodowej drogi procentować będą osobistą satysfakcją i zasłużonym uznaniem otoczenia, a motywacja płynąca z osiągniętego sukcesu pozwoli zrealizować kolejne ambitne zamierzenia. Utwierdzają mnie w tym przekonaniu dotychczasowe efekty Pańskiej pracy oraz wysoką kreatywność i szczególne osobiste zaangażowanie w pełnienie powierzanych obowiązków.

W tej wyjątkowej chwili życzę Panu wszelkiej pomyślności osobistej, sukcesów w urzeczywistnianiu kolejnych naukowych planów, nieustającego wsparcia ze strony rodziny i przyjaciół oraz tego, co dla nas wszystkich najważniejsze - zdrowia.

Zielona Góra, 4 czerwca 2007r.

Rektor
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza
Prof. dr hab. Stanisław Lorenc

Poznań, dnia 23 maja 2007 r.

Pan
Prof. dr hab. Julian Musielak
Doktor Honoris Causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Szanowny Panie Profesorze

Z okazji nadania Panu najwyższej godności akademickiej – tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego proszę przyjąć szczerze gratulacje i wyrazy szacunku, które składam w imieniu całej społeczności naszego Uniwersytetu i własnym. Proszę przyjąć także najlepsze życzenia wielu dalszych sukcesów, a w życiu osobistym zdrowia i wszelkiej pomyślności.

Z wyrazami szacunku

Politechnika Łódzka
Rektor

Łódź, 4 czerwca 2007 roku

Pan
Profesor Julian Musielak
Doktor honoris causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Szanowny Panie Profesorze,

w Imieniu własnym, oraz Senatu Politechniki Łódzkiej składam Panu serdeczne gratulacje w związku z otrzymaniem zaszczytnego tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Nadanie Panu Profesorowi tej wysokiej godności jest wynikiem wielkich osiągnięć naukowych oraz wyjątkowego wkładu w rozwój kadry naukowej matematyków.

Życzę Panu Profesorowi trwałego wzbogacania dotychczasowych osiągnięć, dalszych sukcesów oraz dobrego zdrowia i wszelkiej pomyślności w życiu.

Z wyrazami szacunku

90-924 Łódź, ul. Ks. I. Skorupki 6/8, budynek B1
tel. 042 691 20 02, fax 042 636 65 22, e-mail: rector@sr.p.lodz.pl, www.p.lodz.pl

INSTYTUT MATEMATYCZNY

Polskiej Akademii Nauk

ul. Śniadeckich 8, 00-956 Warszawa 10, skrytka pocztowa Nr 21
tel.: 48-22-522-81-00, fax: 48-22-629-39-97, e-mail: im@impan.gov.pl

Warszawa, 23.05.07 r.

Jego Magnificencja Rektor
Uniwersytetu Zielonogórskiego
Prof. dr hab. Czesław Osekowski

Szanowny Panie Rektorze,

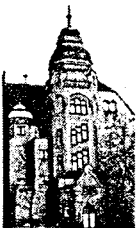
Z niezwykłą radością przyjęliśmy wiadomość, że Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego nadał tytuł doktora honoris causa profesorowi Julianowi Musielakowi, wybitnemu matematykowi bardzo cenionemu przez środowisko Instytutu Matematycznego Polskiej Akademii Nauk.

Gorąco proszę Pana Rektora o przekazanie ode mnie i moich współpracowników Honorowemu Doktorowi życzeń wielu jeszcze lat aktywnej i owocnej działalności naukowej w matematyce.

Z wyrazami poszanowania

Dyrektor Instytutu Matematycznego
Polskiej Akademii Nauk

Prof. dr hab. Stanisław Janeczko

60-965 POZNAŃ, PL. M. SKŁODOWSKIEJ-CURIE 5 TEL. (061) 8333881 FAX (061) 6653770 E-mail: REKTOR@PUT.POZNAŃ.PL

POLITECHNIKA POZNAŃSKA

REKTOR prof. dr hab. inż. ADAM HAMROL

Poznań, dnia 4 czerwca 2007 r.

Pan

prof. dr hab. Julian MUSIELAK

ZIELONA GÓRA

Wielce Szanowny Panie Profesorze

Mam zaszczyt i przyjemność złożyć Panu Profesorowi w imieniu Senatu Akademickiego Politechniki Poznańskiej oraz własnym, najserdeczniejsze gratulacje z okazji nadania tytułu **DOKTORA HONORIS CAUSA** Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Polskie środowisko naukowe ma szczególne powody do głębokiego szacunku i uznania dla Pana Profesora jako wybitnego uczonego, specjalisty dziedziny matematyki w zakresie analizy funkcjonalnej, analizy matematycznej i teorii funkcji rzeczywistych.

Pańskie wielkie zaangażowanie w działalność licznych komitetów naukowych w pełni zasługują na podziw i szacunek.

Korzystając z okazji, pozwalam sobie złożyć Panu Profesorowi gorące życzenia znakomitego zdrowia, samych szczęśliwych chwil w życiu osobistym oraz wszelkiej pomyślności.

Życząc dalszych sukcesów
pozostaję z wyrazami szacunku

Prof. dr hab. Andrzej Pelczar
Instytut Matematyki
Uniwersytetu Jagiellońskiego

Kraków, 28 maja 2007 r.

Magnificencji
Wielce Szanowny Panie Rektore

Dziękuję bardzo serdecznie za zaproszeni na uroczystość nadania Godności Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielongórskiego wybitnemu matematykowi Panu Profesorowi Julianowi Musielakowi, uczonemu o międzynarodowej sławie, wychowawcy pokoleń kontynuatorów wspaniałej poznańskiej szkoły naukowej, byłemu Rektorowi Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, byłemu Prezesowi Polskiego Towarzystwa Matematycznego, a przede wszystkim Człowiekowi wielkiego charakteru i prawości.

Ogromnie żałuję, że z powodu takich powinności, których niestety nie mogę przełożyć, a które zmuszają mnie do obecności w Krakowie w dniu tej uroczystości, nie będę mógł na nią przyjechać. Proszę zarówno Waszą Magnificencję jak i Dostojnego Doktora Honoris Causa o wybaczenie mej nieobecności.

Pozwalam sobie złożyć na ręce Waszej Magnificencji serdeczne gratulacje Panu Profesorowi Julianowi Musielakowi w dniu nadania Mu najwyższej godności akademickiej, a także gratulacje dla Catej Wspólnoty Akademickiej Uniwersytetu Zielongórskiego, która włącza w poczet swych doktorów honorowych tak wybitnego uczonego.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Andrzej Pelczar
Andrzej Pelczar

Wielce Szanowny Pan
Prof. dr hab. Czesław Osekowski
Magnificencja Rektor
Uniwersytetu Zielongórskiego

